

любимци? Законътъ е потжикантъ, законътъ е осмѣянъ; законътъ е изчезналъ заедно съ добродѣтеля: лжжата, раболѣпнието сж са вжцариле намѣсто по-напрешните добродѣтели! О, времена! о, нрави! е викалъ Цицеронъ. Но какво би казалъ ти, вѣликий вития, ако да би повдигналъ сега изъ гробътъ почтенната си глава, която ти принесе жертва на възникающиятъ тиранизмъ? Дѣ е форумътъ? дѣ сж комициите? дѣ сж трибуните — защитниците на слабите?... Тѣхъ сж замѣнили сега шпиони! шпиони! Нищо не може да изрази сичкиятъ ужасъ на тая дума, неизвестна въ стариятъ Римъ. Скоро занаятчиите ще да оставатъ своите работни стаи, а търговцитъ своите дюкяне и ще да захванатъ да кжсатъ единъ другиго съ предателства, защото това е по-ползователно и по-леко. Шпионството е станало сега сръдство, за да достигатъ хората до почести, както по-напредъ достигаха чрѣзъ храбростта и любовта камъ отечеството... Тѣжко и горко на онзи гражданинъ, който са не посмѣе надъ фаресътъ на онзи комически актйоръ, който са е харесалъ на Тиверия или на Сява! Вечерянтъ ли ти съ приятелите си — заповѣдай на слугите си да погледнатъ подъ масата, задъ стжлбовете, не е ли са скрилъ нѣйдѣ си шпионинъ. Ако не намѣратъ, — бой са отъ гостите си, особено когато фалернското вино захваща да ти побжрква езикътъ; погтарай въ себѣ си стихътъ на Овидия: „Галлюса е погубило невжжджрканието на езикътъ му при употрѣблението на виното“. Бой са отъ жената си, ако коварниятъ прелжстителъ намѣри пжтъ камъ нейното сжрце, — той ще да направи донесение противъ тебе, жената ти ще да го потвжрди, и тебе ще да испроводатъ на заточение или въ темница, а имането ти ще да дадатъ на шпионинътъ; и ако на врагътъ